

Macskákról.. 2

Lektorált változat

A VERSLISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2015.

Lektor: Koncz-Kovács Anna

A pályázatra 45 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Petres Katalin:
Meki emlékére

II. helyezett lett:

Sárréti Miklós:
Kilencedik élet

III. helyezett lett:

Jószay Magdolna:
Mirci hozzám kerül
című írása.

Gratulálunk!

Petres Katalin: Kefir, avagy Maszatka megmenekülése

Egy júliusi szombaton történt. Perzselt, égetett a nap, a levegő olyan forró volt, mint ha az egész táj egy forró katlanban izzott volna, napi hőmérsékletrekordok megdőléséről adott hírt a meteorológia. Családom minden tagja - kivételesen - együtt volt Velencén, a legidősebb fiam kis Fiatja kint állt a nagykapu előtt. Férjem épp a régi Barba elemes bútorunk megmaradt részeiből igyekezett szekrényeket varázsolni, természetesen én a konyhában főttem az ebéddel együtt. A hőség miatt mindenki morgott, paprikás hangulatban tette a dolgát, kissé haragudva a világra és egymásra. A helyzet azonban egy szempillantás alatt megváltozott. Beszölt a férjem, hogy a szomszéd kutyája bekergetett egy kiscicát a Fiat alá, jöjjön ki a fiam, és tegyen valamit. A fiam kiszaladt, pánikba esett és elkezdte az autó ajtaját csapkodni ki és be, hogy az autó kerekén megbújó cicát elriassza, nehogy a motorháztérbe mászson, viszont ezzel a művelettel pont azt a hatást érte el, amit el akart kerülni: a riadt kis jószág természetesen az autó motorházába menekült. Mondanom sem kell, hogy árnyékban 38 fokot mutatott a hőmérő, és mindez egy fém motorháztető alatt kimondhatatlan mértékre fokozódott. A helyzetet bonyolította, hogy a felnyitás után észleltük, hogy a pici fehér macsek feje beszorult két cső közé, amint megpróbált valahogyan kijutni, így se fel, se le nem lehetett kiszedni, esetleg fej nélkül, vagy az autó csöveinek a szétszerelésével.

Minden harag, duzzogás és feszültség köddé vált, egy csapatként a macska életének megmentésére törekedett mindenki. Középső fiam ki-mondta az elkerülhetetlent, fel kell emelni az autót és alulról kell próbálkozni. Előkerült az emelő, téglák, Gergő befeküdt az autó alá, a fér-jem fölülről, Gergő alulról háromnegyed órányi küzdelem után, talán há-romnegyed kettőre kiszabadította a már alig pihegő fehér szőrmókot, akiről kiderült, hogy életének második hónapja felé közelgett, és most már biztosan meg fogja érni azt. A sikeres mentőakció után a bonyo-dalmat az okozta, hogy nekünk is van egy fehér pulink, aki ugyan kifeje-zetten szereti a macskákat, de ezt a kis cica még nem tudta. Itatás, etetés után egészen ügyesen rejtőzött el a tuják alatt. A kutyus elein-te némi korlátozásban részesült, kicsit kevesebbet tartózkodhatott a kertben, de amint kiengedtük, gyorsan felfedezte a cica rejtekhelyét, és boldogan ugatva jelezte, hogy megtalálta.

Várt rám tíz kiló sárgabarack halaszthatatlan állapotban, hogy lekvárrá főzzem, de nappal nem vett rá a lélek, hogy beleszédüljek a fortyogó lekvárba, ezért éjszaka a melléképületben veselkedtem neki az évi szo-kásos befőzési hadműveletnek, az ajtót nyitva is hagytam. Kicsit szó-longattam a kis túlélőt, hogy kapjon enni, de semmi jelét nem adta, hogy ott lenne. Gondoltam, elaludt vagy talán el is ment, esetleg az anyja rá-talált. Nem így történt. Amint nagyban kavargatom a csodás színű ba-racklekvárt, a szemem sarkából látom, hogy egy kis fehér folt óvatosan besompolyog az ajtón. Hagytam, majd becsuktam az ajtót és előszed-tem a tejet, és a közben beszerzett cicatápot. Az éhség nagy úr, na-gyon óvatosan, riadozva eszegetni kezdett. Közben beszéltem hozzá, hogy barátkozzon a hangommal. Amióta az eszemet tudom, az állatok mindig lenyűgöztek, annyira vonzottak, hogy amikor valamilyen pihés, szőrös élőlény közelébe kerültem, és az szelíden a kezembe simult, mérhetetlen boldogság öntött el. Gyermekkori képeimen főleg kiscsibé-vel, kacsával, libával, kutyával, esetleg cicával a kezemben büszkélked-tem. Városi lakásban, társbérletben laktam 26 éves koromig, csak nya-ranta tudtam élvezni az állatok társaságát, illetve jólelkű társbérlőnk beleegyezésével 22 éves koromtól kezdve mindig is volt kutyám. Férjem családja cicarajongó és macskatartó, így fiaim is kutyákhoz és cicákhoz

szoktak felnövekedvén. Ezért nem tartott sokáig megszéldíteni a hófehér csöppséget, akit ott halvány motorolaj foltocskák tarkítottak. El is kereszteltem magamban Maszatkának. Másnap már dorombolva simult vállamhoz, és hívásra jött, sőt, ha a puli felkergette a tujára, akkor könnyedén „leszüreteltem” a rémült, kapaszkodó nyávogót. Lassan az ismerkedés a kutyus és a cicus között barátkozássá alakult, de a pulim mérhetetlen örömét és a cica karmait mindenképp ellenőrzés alatt kellett tartani. Próbáltuk megtalálni eredeti gazdiját, de senki sem hiányolta. Az igazi gond a budapesti kis lakásunk, ahova már nem igazán akarnánk vinni, mert elég bonyodalmas a harmadik emeleten együtt tartani őket.

A Facebookon, neten hirdettük, de nem álltak sorban a lelkes befogadók. Immáron két hete velünk él, és gömbölyödő pocakkal egyre inkább beférkőzik a szívünkbe, a pulitól már egyáltalán nem fél, sőt, incselkedik vele. Új nevet is kapott, férjem Kefirnek keresztelte, mert állatnevek kitalálásában valóban találékony. A jövőt nem sejtem, tartok tőle, hogy valahogyan mégis nálunk marad Kefir, avagy Maszatka, hiszen azon a forró délutánon a macskák őrangyala küldte hozzánk, hogy megértsük, mennyire fontos minden élet, és elfelejtesse velünk kicsinyes bajainkat és vitáinkat. Vagy nem csak a macskák őrangyala volt?

Jártó Róza: Árvaság

Anyám kapott egy cicát,
Olyan édes kis szőrnököt.
Ő is egy árva volt,
Ki vad kutyáktól,
S emberfiától üzve,
A kertek alatt kóborolt.
Kutyák kergették,
Ág szaggatta
Kicsiny kis életét,
Pedig csak egy bűne volt,

Árva lett, kinek életében,
Nem volt menedék.
Összebújnak, együtt várnak,
Mint védtelen gyermekek,
Együtt várják a világ véget,
Míg az élet lepereg.
Könnyes szemmel nézegetem
Estétként a két árvát,
Ahogy egymást dédelgetve
Oldják szívük magányát.

Mayer Zsó: A kiscica és a gombolyag cérna

A falu utolsó házában egy furcsa, alacsony növésű, bajszos bácsi éldegélt egymagában. Felesége sosem volt, gyereke sem, csak néhány háziállatot viselt el maga körül. Néha cipőt javított, ha hoztak hozzá a falubeliek, de többnyire elkerülték csúnyasága miatt. Őt macskája közül a legkisebbet szerette a legjobban. Sokat játszott vele. Leginkább a cipőfoltozáshoz használt varrócérnát szerették, melyet egy nagy gombolyagban a szekrény belsejében rejtegetett. Ezt a gombolyagot akkor vette elő, mikor kettesben maradtak a házban. Ilyenkor a kis cirmosnak gurította, aki felhőtlen örömmel húzkodta összevissza. Végül annyira belegabalyodott, hogy csak gazdája segítségével tudta lefejtetni magáról a cérnát. Ez a játék mindennap ismétlődött. A gazda mindig jót nevetett a cicus butaságán. A hangos kacagás, vidám nyávogás hallatára csendesen odaosont a kutya, és kíváncsian belesett az ablakon. Látta, hogy az öregember és a cicus milyen jót játszanak, míg ő a házat őrzi, a többi cica meg táplálékot keres magának egér után futkosva. A kislibák is szorgosan csipkedték a füvet, hogy éhen ne haljanak. Mindenki tette a dolgát, csak a házban hancúrozók nem. Ők ketten csak élvezték az életet. Megirigyelte a cica jó sorsát a kutya, és nyomban elhatározta, elbújik a szobában az ágy alá, ha öreg gazdája elalszik. Kileste a pillanatot, amikor az öreg bajsza remeg a horkolástól, s el is rejtőzött. Kis idő elteltével odasettenkedett a szekrényhez, és ellopta a gombolyag cérnát. Kivitte az udvarra, gurította mindenfelé. Odaszaladt a többi cica is, és együtt húzkodták, viháncolva örömeikben. Meglátta a kiscica, ő is elkezdett irigykedni rájuk, mivel őt nem vonták be a játékba. Odaszaladt a gazdájához, és sírni kezdett:

- Miáú-miáú! Ellopták a játékunkat, édes gazdám.

Az öreg nyöszörögve felkelt ágyából, mérgesen kíváncszorgott az udvarra. Látta, hogy igazat nyávog a kiscica. Oly mérgesen kiáltott az állatokra, hogy a kislibák ijedten bújtak be az óljukba.

- Szedtevette-teremtette! Dologtalan, haszontalan kutyám, macskáim, pusztuljatok a házam tájékaról! Lusták vagytok mind, és a picikisci-

cámmal sem játszotok! A libáimat megtartom, hogy éhen ne haljunk a kis cirmossal, de ti mind, takarodjatok!

Szegény macskák százfelé szaladtak, még a kutya sem vakkantott ijedében, loholva hagyta el a házat. Az öreg és a kiscica egy ideig jól megvoltak kettecskén, de a cicusnak lassan hiányozni kezdtek testvérei és az anyja. El is mondta gazdájának az ő nagy bánatát.

- Megértelek - mondta a gazda -, majd idecsalogatok egy játszópajtást, ha én már nem vagyok elég neked.

Másnap el is indult a faluba. Gondolta, az egyik házban csak lát egy nekik való macskát. Aztán majd megfogja, és hazaviszi. Benézett minden udvarba, mígnem elébe került egy koromfekete öreg macska. Na, ez pont jó lesz, mivel öreg már, nem eszik sokat, játszani sem lesz kedve, megfogom, és hazaviszem. Legyen pajtása a kis cirmosomnak, de továbbra is ketten játszhatunk a gombolyaggal. Lábujjhegyen a szundikáló macska mögé lopakodott.

Gyorsan elkapta, és egy mozdulattal a hóna alá csapta, s mint aki jól végezte dolgát, elindult hazafelé. Igen ám! De meglátta a korábban elzavart kutyája, akit befogadott egy jóra való ember. Förtelmes ugatásba kezdett:

- Vau-vau-vau! - ugatott egyre hangosabban. Össze is csaholta a falu népét.

Mikor a falusi emberek meglátták a görnyedt hátú öregembert, hóna alatt a fekete macskával, azt gondolták, talán maga az ördög jött el közéjük.

- Gyere, komám! Csípjük nyakon őket, mielőtt még bajt hoznak ránk és a falura! - szólt az egyik ember a másiknak. Nekiiramodtak, és úzni, hajszolni kezdték az öregembert a macskával. Egészen hazáig kergettek, de nem érték utol. Gyorsan beszaladt a házába a nagybajuszú ember, és gondosan bereteszelte az ajtót.

A kis cirmos izgatottan figyelte, mi történik. Nem sejtett semmit a nagy hajszából, nem tudta, miért rontott oly hirtelen a házba a gazdája, egyszerűen csak örült, hogy végre hazatért, és egy fekete macskát hozott magával. A fekete macska kissé még tartózkodott, megviselték a hajszá percei, de lassan magához tért. És amint magához tért, egyre ismerősebb illatot érzett.

MACSKÁKRÓL... 2.

- Miáú, miáú! Jaj, de jó, hogy látlak, édes mamám! - nyávogott cicuska a fekete macskának.

- Hát persze! - gondolta a fekete macska. - Hiszen ő az én apróságom! Az ő illatát érzem.

A két cica végre egymásra ismert. A kiscica odabújt mamájához, hozzádörgölte kis fejcskáját, és békés dorombolásba kezdett. Ettől fogva a két cica már csak egymással játszott.

A nagybajuszú öregember hoppon maradt. Csak szemlélője lehetett a cicák játékának. A gombolyagot is csak akkor foghatta a kezébe, ha cipője kilyukadt, és foltot kellett varrnia rá. Néha még hoztak hozzá foltozni való cipőt a falusiak. Ettől a gombolyag egyre kisebb lett. Mire a cicus felnőtt, a gombolyag elfogyott.

Megnőttek a kislibák is. Sorra levágta, megfőzte őket, hogy éhen ne haljanak ők hárman. Vagy négyen!? Esetleg öten!? Hamarosan újabb cicák születtek, és macskauralom lett a házban. Az öregember szolgált a macskákat, egészen addig, míg meg nem halt.

Itt a vége, fuss el véle!

Petres Katalin: Meki emlékére

A macskák különös lények, ez már évezredek óta köztudott tény, gondoljunk csak az ókori egyiptomiakra, akik istenként tisztelték, és bebalzsamozták őket. Azonban saját bőrünkön megtapasztalni varázsukat

és egyéniségüket, az egészen más. Rólam mindenki tudja, hogy amióta az eszemet tudom, de lehet, hogy már előtte is, az állatok mindig kivételes helyet foglaltak el életemben. Kislánykori képeimen többnyire valamilyen állat társaságában vagy állatkával a kezemben kaptak lencsevégre. Most éppen a harmadik, fehér pulikutyámmal osztjuk meg napjainkat.

Meki története a második, fekete, Szutyi névre hallgató pulim idején kezdődött. Szutyi 1998-ban került hozzánk, miután Zsömle 16 és fél év után örökre lehunyta szemét. Rövid ideig bírtuk ki kutya nélkül, néhány hullámos papagájjal próbáltam pótolni a hiányt, de másfél évvel Zsömle távozása után a férjem beleszeretett Velencén, az Iskola utcában Szutyiba, és noha ő leány volt és három hónapos, én nem lettem féltékeny, sőt, lelkesen támogattam akcióját, hogy próbálja rábeszélni a tulajdonost, adja el nekünk a náluk harmadik puliként csaholó fekete jószágot. Miután sikerrel járt, attól a naptól kezdve a kutyus semmi jelét nem mutatta, hogy esetleg máshova is tartozhatna, sose akart elmenni tőlünk, pedig néhány utcával odébb volt a régi otthona. Rendkívül okos, kedves pulinkról később derült csak ki, hogy még a cicákat is kedveli, sőt, imádja. Budán a 11. kerületben, a harmadik emeleten lakunk egy három emeletes társasházban, kertes övezetben. Itt sündisznók, énekesmadarak és természetesen macskák is bőven akadtak. Szutyi már felnőtt „bejártott” kutyusként sétálgatott velünk, amikor egy szép napon a kőkerítés padkáján üldögélt egy nagyon érdekes mintázatú, háromszínű felnőtt macska. Kicsit aggódtam, mi lesz a találkozásból, mert a puli érdeklődését már tapasztaltam, de a nyávogók többnyire eszeveszett menekülésbe fogtak bármilyen kutya közeledtére, kivéve Mekit, aki valamilyen sugallattól vezérelve leugrott a kerítésről, és, mint aki régi ismerőst üdvözöl, elsétált elnyújtózva, döngölözve a kutyám álla alatt, majd a puli zsinórjaitól lenyűgözve annak hasa alatt. Szutyi teljesen elolvadt a boldogságtól, én meg a döbbenettől, szólni sem tudtam: a kutyám szereti a macskákat! Azelőtt soha nem láttam ezt a cicát, fekete, vörös és fehér színekben pompázott, és különös ismertetőjele a homlokán - fekete alapon lévő vörös háromszög - fejdíszként pompázott a nagy zöld szempár fölött. Látszott, nem idős, de nem is fiatal négy lábú, valószínűleg a legszebb korban volt, talán 3-5 éves lehetett. Néhány

hónapon át csak az utcán barátkoztak, a cica kedves nyávogással üdvözölt minket, ahogy a kertkapun beléptünk, vagy éppenséggel kiléptünk a kertbe a ház kapuján, kutyával vagy anélkül. Természetesen barátságát megfelelő falatokkal viszonztuk. Férjem keresztelte Mekinek, mert nyávogása kissé mekegő hangra emlékeztetett, nem a megszokott macskahangra. Öt-hat éven keresztül tartott a barátság. Egyik nyár éjszakáján még az is előfordult, hogy a Bartók Béla úton sétáltunk legkisebb fiammal a puli és a macska társaságában, amikor japán turisták megkérdezték, hogy lefényképezhetik-e együtt a cicát és a pulit. Megengedtük. Sokáig csak az utcára vagy a kertre hagyatkozott az együtt-létünk, viszont egy hideg esős novemberi estén a férjem megsajnálta, és próbaképpen a hóna alatt felhozta a harmadik emeleti lakásba, ahol hamarosan kiderült, hogy Meki valószínűleg nem volt mindig hontalan utcalakó, mert nem idegenkedett nálunk, azonnal otthonosan mozgott a bútorok világában, vélhetően az emberi környezetből került ki valamilyen oknál fogva. Ezután gyakrabban hoztuk föl, sőt, később önállóan is feljött a harmadikra, türelmesen megvárta a zárható folyosó ajtajánál, hogy valaki felfedezze, időnként a szomszéd is becsöngetett, hogy a macska a lábtörlőn ülve vár a bebocsáttatására.

Szutyi egy darabig szinte mindent eltűrt a cicának, aki, miután elfogyasztotta a számára adott falatokat, összegömbölyödött valamelyik ágyon, és több órán át aludt, télen még a meleg radiátoron is elnyúlt. Késő este viszont szigorúan elindult a szabadság felé, amikor a macskák ideje elérkezett. A béke több év után foszlott szét, amikor Meki „el-szemtelenedett”, és többször próbált Szutyi tányérjából csenni vagy táplálkozni, de ezzel vérlázító gáztetre szánta magát, és kihúzta a gyufát. A pulim szeretett a konyhapult mellé ülni, jelezvén, hogy éhes, esetleg jutalomfalatra vágyik. Meki elébe somfordált, nem tisztelve a rangsort. Kétszer vagy háromszor is rendre kellett utasítania a kutyának, méghozzá erőtejes módon, mire megértette, hogy azt a láthatatlan vonalat nem lépheti át. Onnantól kezdve kissé tartózkodva, sandítva a puli hajlandóságára, lassan mert csak ellépdelni mellette, még akkor is, ha a kutya szemmel láthatóan mélyen aludt, és nem is törődött vele.

Így ment ez éveken át, néha meg kellett vívni néhány szomszéd értetlenségével vagy lelketlenségével, de már a társasház többi lakója is elismerte Meki különlegességét. Idővel cserélődött a társasházunk összetétele, és sajnos olyan új lakók költöztek be, akik finoman szólva ridegen tekintettek az állatvilágra, különösen a macskákra. Addigra már az is előfordult, hogy három vagy négy macska is kísérte a sétáinkat, de egyedül csak Meki járt fel a lakásunkba, neki már bolhaöve is volt. Maffia fekete cicaként és sokkal félénkebben követett minket, főleg a kerítésen belül, míg mi kívül haladtunk a kutyával. Odakeveredett egy másik háromszínű nőstény is, akit Tengerimalacnak hívtunk a mintázata miatt. A negyedik Tengerimalac kölykei közül egy fehér cica volt fekete farkincával és egy pici fekete folttal a fején, őt Amálkának nevezte el az egyik kutyatulajdonos. Amálka még most is él, befogadta a „keresztanya”, akinek kutyusával szinte együtt nőtt fel.

A történet szomorú fordulatot vett az emberi lelketlenség példájára. Említettem az új lakókat, akik összefogtak, és megvárták, hogy szokásunkhoz híven elmenjünk hétvégén a nyaralónkba, ahova még télen is gyakran lejárunk, hogy a kutya futkoshasson a kertben, és mi szabadulhassunk a várostól. Januárban, visszatérvén egyik macskát sem találtuk, a mai napig sem tudom, csak sejtem, hogy az ő kezük lehetett benne, mert egyszerre tűntek el. Sokáig nem is találtuk már őket, kérdést feltenni hollétükről felesleges lett volna, talán csellel összeszedték őket, és valahová messzire elvitték. Ezt abból a szívszorító tényből következtetjük, hogy akkor nagyon hideg tél volt, sőt, még tavasszal is esett a hó március 15-én. Lent voltunk Velencén, legkisebb fiam Budapesten maradt, és freestyle focistaként lent gyakorolt a kertben, s amikor az elgurult labda után ment, meglátta az elpusztult Mekit a tujabokor tövében. Vasárnap volt. Azonnal telefonált, mikor hazaértünk, a férjem eltemette a kertben, és megállapította, hogy nem olyan régen halt meg, valószínűleg valahonnan keservesen visszatért, de annyira legyengült, hogy nem hallhattuk a hangját sem, csak lerogyott, és már nem tudott jelt adni magáról, talán látott is minket elrohanni a kertkapu felé a kutyával, de mi nem vettük észre a zord időjárás miatt sem. Nyughelyén egy háromszög alakú kő hirdeti a rosszindulatú emberek szívtelenségét,

néhány virággal a tövében. Az egyik „kedves” új lakó egyszer megkérdezte tőlem, hogy miért van ott az a kő. Válaszoltam. Majd figyelmeztettem, legalább a követ ne próbálja elmozdítani onnan senki, hagyjanak békét egy élőlénynek, aki ebben a kertben hozzánk tartozott, és kinkservvel visszatért, ki tudja, milyen messziről, ahová elvetemült lélekkel elhurcolták. Az „úriember” hümmögve távozott, de a követ azóta sem merte senki sem elmozdítani. Szomorúan simogatom meg szememmel, valahányszor elhaladok a tuja mellett, a kertkapu és a ház kapuja között.

Keszy-Harmath Dániel: Macskalustaság

Békésen játszik
cirmos farkú uraság,
kertben jót henyél.

Sárréti Miklós: Kilencedik élet

Zsákaiéknak se kutyájuk, se macskájuk, viszont van öt gyermekük. Nem tartanak háziállatot. Nem azért, mert nem szeretik az állatokat, és nem is a kényelem miatt mondanak le róluk. Az állattartás felelősségteljes vállalás, gondoskodást igényel.

Nehezen élnek, csak az apa dolgozik, a gyerekek iskoláskorúak, az édesanya munkanélküli. Az állatok eltartása gondot jelent, még úgy is, hogy kertés házban élnek.

Mindkét szomszédjukban van azonban kutya is, macska is. A déli szomszédnál kilenc macska is él. A szaporulatot nem sikerül mindig elajándékozni, az állatorvosi megoldásra pedig nem gondolnak. Így aztán az a helyzet állt elő, hogy Zsákaiék ugyan nem tartanak macskákat, mégis előfordul, hogy a teraszukon három macska is nyávog, élelemért esedezve. A gyerekek néha titokban adnak enni az állatoknak, de a családfő ezt nem szereti, mondván, ha enni adtok nekik, akkor ideszoknak, nekünk pedig nincs rá pénzünk, hogy folyamatosan etessük őket. Aztán

már a gyerekek is belátták, hogy ha folyamatosan nem tudnak nekik adni, akkor tényleg jobb, ha nem szoktatják rá őket, hogy itt ehetnek. Azt gondolták, a cicáknak is jobb így, nem lesznek csalódottak, ha olykor nem kapnak semmit, mert éppen nincs ételmaradék. Igaz, ezért talán nem is jönnek ide, nem láthatják őket. Erre szomorúan gondoltak, mert azért a legtöbb gyerek szereti az állatokat.

A macskák lassan el is szoktak, de néha egy-egy mégiscsak próbálkozott, de miután nem kapott semmit, el is ment.

Egy nap aztán egy új cicus tűnt fel Zsákaiék teraszán. Kölyökmacska volt, látszott a természetéből is, meg abból is, hogy a teraszon lévő balkonvirágokkal - ahogy a szél fújdogálta őket - aranyosan eljátszogatott. Kis mancsaival hol erről, hol arról pofozgatta a hajladozó növényeket. Mindeközben édesen ugrabugrált hol jobbra, hol balra, hirtelen váltásokkal. Olykor egyensúlyát veszítve a nagy ugribugriban, felhőmböledött. A gyerekeknek nagyon tetszett a látvány, egyenesen röpködtek a boldogságtól, de még a családfő, maga Zsákai úr is szívesen elgyönyörködött a kismacska ténykedésében. Az édesanya, Zsákainé is titokban ki-kilesett az ablakon a teraszra, ő is örült a cica játéknak.

A cicus nem kapott enni, bármennyire is könyörgött, a család tartotta a „nehogy ideszokjon” elvet. De egész nap ott maradt a teraszon, sőt, másnap kora reggel, amikor Zsákai úr kilépett az ajtón munkába indulva, majdnem rálépett, mert a kismacsek ott feküdt az ajtó előtt a lábtörlőn. Óvatosan átlépte, halkán húzta be az ajtót, nehogy megriassza.

Két óra múlva a gyerekek iskolába indultak, de Cirmi (így nevezték el) most is ott feküdt az ajtó előtt. Nagyon megörültek neki, hát még amikor elindult utánuk, és kísérte, követte őket ki az utcára, egészen a két házzal odébb lévő buszmegállóig. De nem ment át velük a túloldalra, hanem az innenső buszöböl közepén megállt, hátsó lábaira ült, és addig figyelte a gyerekeket, amíg a busz meg nem érkezett.

Délután, amikor a gyerekek sorra jöttek haza, Cirmi ismét a teraszon pofozgatta a virágokat. Nagyon élvezték újra a kismacsek játékát, egy darabig be sem mentek a házba.

A következő reggel minden ugyanúgy történt, mint előtte nap. A lábtörőlől felkelő Cirmi elkísérte a gyerekeket a buszmegállóba, megvárta,

míg felszállnak a buszra. Délután a teraszon találták, de most nem játszott a virágokkal, hanem keservesen nyávogott, amikor meglátta őket. Értelmes tekintetét hol egyikükre, hol másukra terelte, és ételért könyörgött. A gyerekek bementek a konyhába, és kérték anyjukat, hogy valami ételmaradékot hadd vihessenek Cirminek. Zsákainé először ragaszkodott a „nehogy ideszokjon” elvhez, de a gyerekek annyira kérték, végül engedett, a reggelről maradt bundás kenyérből adott nekik, illetve Cirminek. Amikor Cirmi meglátta, hogy az egyik gyerek kezében tányér van, és azon van valami, futott is oda, és a letett tányéron levő eledelnek neki is esett. Jóízűen, gyorsan evett. Az öt gyermek mosolyogva figyelte, nekik is olyan jólesett, mintha ők ettek volna.

Az ebéd után Cirmi eltűnt, de este már ott feküdt szokott helyén a lábtörlőn. Minden családtag már szívesen látta, innentől rendszeresen etették. A macska pedig végleg odaköltözött a teraszra, ott bolondozott, pihent, jól érezte magát a család nagy örömére. A szokásos reggeli buszhoz kísérés sem maradt el. Családtag lett, de az ő helye a terasz maradt, fekhelye pedig a lábtörlő. A házba azért nem mehetett be. De Cirminek ez pont elég volt ahhoz, hogy otthon érezze magát, esze ágában sem volt visszaköltözni a szomszédba. Ha néha el is tűnt néhány órára, mindig visszajött estére, és jót aludt a lábtörlőn. A család minden tagjának tetszett a ragaszkodása, egyre jobban megkedvelték. Már nem csak a buszmegállóba kísérte a gyerekeket. Ha valamelyikük hátrament az udvarra vagy a kertbe, mint egy kiskutya követte, most már a szülőket is. Ha leültek a teraszon, vagy éppen Zsákainé teregette a frissen mosott ruhákat, mindjárt odament, és a lábuk között forgolódva dörgölődött hozzájuk. Egy hétig tartott ez a család-macska idill. Ekkor valami megmagyarázhatatlan dolog történt.

A következő hétfő is úgy indult, mint az előző hét bármelyik napja. A buszhoz induló gyerekeket Cirmi kikísérte, és leült az innenső buszöböl közepére, a két hátsó lábára. A tekintetét a túloldalon várakozó gyerekekre szegezte, és várta, hogy jöjjön értük a busz.

De milyen gonoszak az emberek. A Cirmi felőli sávban autó közeledett. A vezető meglátta a buszöböl közepén üldögélő kismacskát, és a kor-

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

mányt kissé jobbra húzva, egyenesen az üldögélő kis állatra irányította a jobb első kereket. A következő pillanatban Cirmi oldalt fekvé rángatózott. Az egyik kis gazdi a túloldaltól rögtön odafutott hozzá, de nem segíthetett rajta, csak elkezdett keservesen sírni. A buszt más gyerekek is várták, mert iskolabusz volt, mindegyikük látta a szörnyű esetet. Többen ösztönösen elfordultak, hogy ne lássák az állat vergődését, haláltusáját. Nem sokáig tartott, néhány perc elteltével Cirmi kimúlt. A busz közben megérkezett, szótlánul szállt fel mindenki. A kis gazdik közül hárman hangosan sírtak, a másik kettő csendben könnyezett. A buszvezető kérdezte, mi a baj, majd ennyit mondott:

- Egy macskáért sírtok?!

Amikor délután hazaértek az iskolából, a szüleiknek elmondták, mi történt Cirmivel, és mivel a szándékosságot ők is észrevették, azt mondták:

- Az a bácsi nagyon gonosz.

Édesanyjuk próbálta vigasztalni gyermekeit, bár maga sem tudta, mit lehet ilyenkor mondani.

- Gyerekek, tudjátok, hogy a macskáknak kilenc életük van? Cirmi vissza fog jönni.

Ettől nem lettek jobban a kis gazdik. Szinte belebetegedtek kedvencük elvesztésébe. Az egész délután és az este is így telt el. Amikor lefeküdtek, nem tudtak elaludni, talán már éjfél is elmúlt, mire mindnyájukat elnyomta a fáradtság.

Reggel elgyötörten ébredtek, anyjuk próbált lelket verni beléjük.

- Anya! - szólt a legkisebb.

- Tessék, kicsim.

- Az éjjel találkoztam Cirmivel.

- Álmodban találkoztál Cirmivel? - kérdezte Zsákainé.

- Nem álmodtam, beszélt is hozzám.

- De az álom volt, kicsikém, Cirmi meghalt, majd ha visszajön, találkozhat sz vele.

- De anya! - kiáltott fel a kicsi. - Cirmi azt mondta nekem, hogy ez volt a kilencedik élete, már nem tud visszajönni.

Lám Etelka: Cirmos kalandja

Cirmos cica alaposan megtisztálkodott reggel, és így ma szép fehér mellénye, fekete bundája fénylett a felkelő nap sugarában. Halkan nyávogott egyet, hogy a gazdi fel ne ébredjen, aztán kiosont a kertbe. Irány az erdő, és ott találkozott Nyuszifüllel, akivel igen jó barátok voltak már régóta. A most ébredő tavasszal gyönyörű szép volt a természet.

A fák lombos levelei tündököltek ezerféle zöld árnyalatban, és a fehér gyöngyvirágok illata megbolondította az erdőt, annak lakóit és a természetjárókat.

Nyuszifül körbeugrált minden fát az erdőben, és Cirmoska meg föl-le mászott a fákról, így nem haladtak gyorsan előre. Nagyon vidámak voltak. Lassan meg is érkeztek a kedvenc tisztásra, ahol találkoztak a másik nyuszi barátjukkal, Tapsifülessel is.

Úgy gondolták, hogy hárman játszanak egy kicsit, kergetőznek és bujkálnak a friss, harmatos fűben. Jól is ment minden addig, amíg hirtelen Tapsifüles meg nem hallotta, hogy valaki sírdogál a közelben.

Mind a hárman abba az irányba futottak, ahonnan a sírás hallatszott. Megláttak egy kis rókakölyköt, aki szomorúan a farkát maga alá húzva nézett feléjük. Egy mély gödörbe esett, és az egyik lába megsérült. Cirmos óvatosan lemászott a gödörbe, és körbeszaglászta a kis kölyköt. Mivel vacogott a kis róka, odafeküdt mellé, hogy melegítse. Ott volt egy kis vörös mókus is az egyik fenyőfa tetején, és mindent látott. Éppen a reggeli földimogyoróját eszegette. Aggódva követte az eseményeket.

Cirmos, mint egy jó anya, nyalogatta, és dorombolva nyugtatta a rókakölyköt, amely teljesen megrémült az eseményektől. A mókus mellett a rügyszáron megjelent egy szép feketerigó is, mintha tudta volna, hogy most kell segítenie. Egy csapat őzike is éppen most érkezett, és figyelte a fejleményeket.

Ekkor a feketerigó gyönyörűen elkezdett füttyülni, mire a többi rigó is rákezdett dalolni. Sorban megjelent a többi állat is, a rénszarvasok,

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

mókusok, rókák, farkasok és a kerek erdő összes lakója, ők együtt szurkoltak a csapdába esett kis rókáért.

A rigófüttyre hamarosan felfigyeltek a tavasz tündérei is, és érezték, hogy valami nagy baj van az erdőben. A tündérek azon nyomban belefúj-tak a varázssípjukba, és iderepültek a gólyák, sasok, hattyúk, és a többi madár is.

Ők mutatták az irányt az erdőbe a tündéreknek, nagyon gyorsan repül-tek, hogy mielőbb segítsenek a bajbajutottnak. És nem telt el sok idő, máris odaértek.

A tündérek lementek a rókáért a mély gödörbe, és gyengéden kiemel-ték. Cirmos ügyesen egyedül kimászott az üregből, hipp-hopp, már ott is termett a kis beteg mellett. A kis róka bágyadtan pislogott a riadt nagy szemeivel, és hálásan nézett körbe a megmentők között.

Nyuszifül, Cirmoska és Tapsifüles boldogan indult hazafelé. A tündérek pedig óvatosan szállították a kis rókát, mivel ápolásra szorult. A gazdi már várta őket, nagy lett az öröm, amikor hazaértek. A gazdának a jó tündérek elmesélték, hogy mi történt. Cirmos volt a bátor és segítőkész cica. Mindenki ünnepelte, ő pedig boldogan, elégedetten dorombolt.

A kistróka hamarosan felgyógyult, és visszamehetett az erdőbe. A szülei már ott várták az erdő szélén. Cirmoska, Nyuszifül és Tapsifüles sok-szor meglátogatták a kistrókát az erdőben, és sokat játszottak együtt.

Hanyecz István (shf): Cirmos cica, haj

Család kedvence,
szép cicája, Cirmoska,
egerek réme.

Színes bundája
selymes, fehér tappancsa,
hosszú bajusza.

Cirmos szundikál,
vígán cincog sok egér,
ma lusta macska.

Polcokon a sajt,
egérgyerek rágcsálgat,
lyukat lyukra rág.

Felébred Cirmos...
vége egérzsivajnak,
százfélé futnak.

Rajzfilm pereg itt,
Inci, Finci egérke
óvodásoknak.

Vígán cincognak
mesefilmben egerek,
macskát csúfolnak.

Betoppant macska.
Jaj nektek! - mondta Cirmos,
véged van, egér!

Helyreállt a rend,
a sutban Cirmos henyél
Házban nincs egér.

Kurta mondóka,
egeret fogott macska,
véget ért strófa.

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
http://poeta.hu/ingyen_oldal

Kovács László: Finnyás Fáni esete az egerrel

A házban a gazda magában beszélget,
valaki benézne, csodálná e képet:
ember valaminek magyaráz valamit,
de csak egy macska figyel a valakit:

Ej, Fáni, nem lesz ez így jó, gyere enni,
te macska vagy, nem kell az egértől félni.
Főleg nem úgy, hogy én megfogtam teneked,
na ne nézzed, mert ez lesz ma az ebéded.

Mit akarsz, cicám, talán szőrös az ebéd?
Ne félj már tőle, neked ősi ellenség!
Menj már közelebb, a fene essen beléd!
Vagy megnyúzzam neked a rusnya egerét?

Na tessék, parancsolj, immár már szőrtelen,
most meg megsértődöttél, hogy háttal állsz nekem.
Na mi van, tigrisem, fel is szeleteljem?
Nem leszünk jóban, ha nem kell az egerem.

Ne szaladjál már el, ne féljél már tőle,
gyere ki az ágy alól, leszel a nap hőse.
Gyere, felolvasok neked a macskáról,
ösztoneidről, meg az egerész szokásról.

Ülj ide az ölembe és nagyon figyelj,
itt az áll: ott, ahol macska van a háznál,
egér nem létezhet... erre odafigyelj!
Macska az egerektől soha nem hátrál.

Itt van egy kép róla, nézd meg, ez az egér,
a tányérodban most ott megnyúzva henyél.
A bökkendő az cicám, hogy én fogtam meg,
értesz, Fáni cica? Neked beszélgetek.

Mit nézel te rá, mint idegen anyagra?
Egér az, olyan, mint a képen mutattam.
Na, macska, nekem most mentél az agyamra,
ha nem kell ebédre, az lesz a vacsora.

Este van, este, csak a Fáni dorombol,
az egér még mindig a tányéron trónol.
Dörgölődzik ő a gazdája kezéhez,
cicakaját kér tőle, mert nagyon éhes.

Morfondírozik is magában gazdája,
biztos stresszes a Fáni, fél az egértől.
Egérfogót tesz ki, védve van kamrája.
Előveszi a PEDIGRÉT a hűtőből.

Tara Scott: Goldi

Úgy tizenöt évvel ezelőtt történt, egy kora tavaszi este. Már sötétedett odakint, a kisebbik lányunk a városban volt, hogy találkozzon a barátáival, csak apjával ketten voltunk itthon. Ő valamiért kiment az udvarra, majd kisvártatva megjelent a nappaliban, karjában egy gyönyörű szép cicával.

- Nézd, milyen szép cicát fogtam - mondta, s megállt vele a csillár alatt. A macska úgy ült párom karján, mintha ez mindig is így lett volna, pedig előtte még csak látni sem láttuk a környéken. Sőt! Addig láttam fehér-tarkát, vöröset, cirmosat, fehér-cirmosat, feketét, de olyat, mint ő volt, még soha életemben. Elsőre feketének tűnt a szőre, de ha jobban megnézte az ember, akkor valójában sötétbarna alapon óarany foltos bundában pompázott. A szeme egyenesen világító, narancsos sárga. Lát szott, hogy fiatal, erős állat, és lenyűgözően szép volt.

- Hogy fogtad meg? - kérdeztem csodálkozva, mert az udvaron a keverék saucer kutyánk éppen befejezte a vacsorát. Bár kicsi korától úgy neveltük, hogy nem bánthatja a cicákat. A miénket, amelyekkel ideköl-

töztünk, csak időközben eltűnt, nem is bántotta, de az idegeneket elzavarta.

Párom azt válaszolta, hogy egyszerűen odament hozzá az udvaron. Majd megkérdezte, hogy mit csináljon vele?

- Ilyen szép cicának biztos van gazdája, lehet, hogy elutaztak valahova, és még nem értek haza. Adj neki enni, aztán engedd el! Biztos hazamegy, ha jóllakott - mondtam. - Fél nyolc van, gondolom, lassan hazáérnek a gazdái is.

Kapott enni, és tejet is ivott, majd a férjem visszavitte az udvarra, és kitette a kapu elé. Még egy ideig elragadtatva beszélünk róla, majd megkezdődött az esti film.

A lányunk hazajött, vacsorázott, beszélgettünk a napjáról, közben mondtam az apjának, hogy nézze meg, a kutyánk nem akar-e bejönni már, mert hűvös volt még az este, ő pedig az előtérben aludt éjjel. Férjem kinyitotta az ajtót, a kutya már előtte állt, hogy belépjen, mikor a cica a hasa alatt berohant a házba, felszaladt a lépcsőn, s a lányom ágyának a végére gömbölyödött. Érdeklődtünk a környéken, de nem hiányzott senkinek. Pár hét múlva kiderült ennek is az oka, ugyanis újdonsült cicánkról kiderült, hogy nem egyedül jött. Attól kezdve még jobban figyeltünk rá, ne érjen váratlanul minket semmi. Mikor láttuk a körfogata növekedéséről, hogy hamarosan előkerülnek a pocaklakók, párom két darab banános dobozt egymásba nyitott, kibéleltük jó puha meleg rongyokkal, és betettük a házunk földszintjén a konyha és a WC között elhelyezkedő kazánházba. Ott meleg és nyugalom volt. Gyönyörű kölykei voltak, s ez minden tavasszal megismétlődött. A környéken már előre érdeklődtek, lesznek-e kiscicáink, s volt úgy, hogy a négy kicsit egy családban osztották szét. Aztán pár éve egy megtartott, kétéves vörös kölyke valószínűleg glialkás, gyomirtós füvet evett, s bár az állatorvos is, mi is mindent elkövettünk, nem tudtuk közös erővel sem megmenteni. Akkor azt mondtam, hogy Goldi és a másik, szintén kétéves kölyke, Hopi, aki ugyanolyan színű, mint ő, soha többet nem megy ki a házból. Almokat tettünk le a kazánházban, s lassan megszokták, hogy nem járnak ki. Azonban az elhatározásom idején Goldika már négy kiscicát hordozott a pocakjában. Gyönyörűek voltak, mint mindig. Egy szürke, egy

cirmos, egy vörös, és egy márványozott mintás. A szürkét elkönyörögtek tőlünk, de a többit nem engedtem elvinni senkinek. Mivel itt élnek köztünk, rendkívül ragaszkodóak, bújósak, ha csak tehetik, rajtunk lógnak. Tizenkét évesek. Két és fél évvel ezelőtt Goldika váratlanul nagyon beteg lett. El kellett távolítani az ivarszerveit, és még a hólyagja egy részét is. Az állatorvosunk nem kecsegtetett semmi jóval, ami már csak a kora miatt is érthető volt, de én azt mondtam, nem tudom elengedni addig, amíg nem tettünk meg mindent a gyógyulásáért. Amikor megkapta az altató injekciót, a füléhez hajoltam és belesúgtam, hogy még maradnia kell, mert nagyon szeretjük. Ekkor volt tizenöt éves. Másfél órás műtét után hazahoztuk, és egy hét lábadozás után mi magunk is meglepődtünk, hogy nem csak felépült, de mintha vissza is fiatalodott volna. Erőre kapva remek volt a kondíciója, játszott, és még ragaszkodóbb lett. Amikor csak tehetett, az ölünkbe mászott, hozzánk bújt. Két és fél évet kapott a műtéttel, amit jó erőben, jó kedvvel töltött el közöttünk. Hogy voltak-e előjelei, nem tudom. Sokszor elgondolkodom rajta. Egyik napról a másikra lefogyott hirtelen, és mintha nem tudta volna megtartani a szájában a falatot, nehezen evett. Pépesítettük neki még a konzerv macskaennivalót is, akkor többet evett, de nem látszott rajta. Már évek óta nem járt ki a házból, de most mindenáron szeretett volna kijutni. Közben még jobban bújt hozzánk, s valahányszor az ölemben dorombolva rám emelte nagy, sárga szemeit, valami megmagyarázhatatlan rossz érzés kerített hatalmába. Valami megváltozott, de csak egyik reggel jöttem rá, hogy valami mély szomorúságot láttam a szemében, ami már nem volt olyan tiszta csillogó, mint addig. Elhomályosult a tekintete. Mindössze két nap volt, az a hétvégi két nap, míg az állatorvosunk nem tartózkodott a városunkban. Mikor vasárnap több esetben megpróbált mindenféle szűk helyre elbújni, türelmetlenül vártam a hétfő délelőttöt, hogy orvoshoz vigyük. Aztán hétfő reggel a férjem talált rá. A bejárati ajtón belül békésen fekvé örök álomba merült. Tizenhét évesen. Akkor értettem meg sok mindent az utóbbi napokon tapasztalt viselkedéséből. Búcsúzott tőlünk. Talán azért akart mindenáron kijutni a házból, hogy ne okozzon nekünk szomorúságot.

Így azonban örökre velünk maradt, mert végső nyughelye a konyha mögötti pihenőkertben a legszebb rózsza alatt lett kialakítva. Lelke pedig mélyen a szívünkbe zárva él tovább, valamint velünk élő kölykeiben. Az első alomból származó 19 éves Hopiban, és három, tizenkét éves testvérében. Három éve történt.

Lénárt Anna: Sikoly

Épp a nyári szünet kezdődött, amikor a gyerekek nagy öröme a szomszédasszony megajándékozott egy aranyos cirmos cicával minket. A kis apróságok egész nap simogatták, szeretgették az aprócska állatot. Néha már attól félttem, szegény pára nem éli túl a csöppségek ragaszkodását. Napról napra egyre okosabb és játékosabb lett a kismacska, akit Zokni-nak neveztek el, mivel játék közben állandóan „leopta” lábukról a harisnyát. Akármerre mentek, mindig ott volt körülöttük. Fáradhatatlanul játszottak egymással.

Mint minden jónak, a szünidőnek is vége szakadt. Megkezdődtek a dolgos hétköznapok...

Zokni rám maradt. Az első napokban állandóan a kicsiket kereste. Mindenhová benézett, és keservesen nyávogott. Nagyon sajnáltam.

Okos szülő lévén próbáltam neki megmagyarázni, hogy a srácoknak kötelességük van, és neki tudomásul kell venni, ezentúl esténként, illetve csak hétvégén lesz játék. Két hátsó lábára ült, okos szemével rám nézett, és fájdalmasan miákkolt.

Eszembe jutott, a régi kézimunkás dobozomban vannak fel nem használt motringok. Gyorsan a tároló felé vettem az irányt, és keresgélésbe kezdtem. Hogy mi minden nem került onnan elő... Volt olyan, amit évekig kerestem, mert akkor nagyon fontos volt, de vettem helyette másikat, amikor kellett, nem találtam, volt olyan, amiről már rég azt hittem, kidobásra került, és volt olyan is, ami megboldogult fiatalságomat idézte. Sok-sok kacat, ami valahol mégis érték. Miután megtaláltam a keresett dobozt, visszapakoltam mindent, annak a tudatában, hogy előbb-utóbb rendet kell tennem. Leültem a régi, szakadozott karosszékre, és a gombolyagokat kezdtem válogatni. Elmosolyodtam, amikor az a kalocsai min-

MACSKÁKRÓL... 2.

tás asztalterítő került a kezembe, amit első gyermekem születésekor hozott be a kórházba keresztanyám. Saját maga drukkolt mind a négy sarkába nagyon szép mintát. Másik két gyermekem születésekor is magammal vittem „időtöltésnek”, és a kórházi tartózkodásunk alatt egy-egy mintát kivarrtam. „Három gyermek, három sarok” - mosolyogtam el magam. „Vajon a negyedik ki lesz-e valaha varrva?” - kérdeztem magamtól. Négy színes fonalgombóccal indultam Zoknit megkeresni. Hiába hívtam, nem jött elő. Nagy sokára a konyhában, a mosogató alatt találtam meg. Megsimogattam, mire ismét keserves sírásba kezdett.

- Na, ebből elég!

Elkezdtem a hevenyészett labdáimat ide-oda gurítgatni. Eleinte nem mutatott érdeklődést, de rövid időn belül szaladt utánuk, lökdöste őket minden irányba.

Leültem a konyhakőre, és belefeledkeztem a játékba. Nagyon büszke voltam, amikor dorombolva hozzám dörgölődött, és simogatásra kínálta okos buksiját. Később madzagot kötöttem a gombolyagokra, és himbáltam, húztam előtte. Magasra ugrott, és ha elérte valamelyiket, karmai-val belecsimpaszkodott. Amikor az órára pillantottam, láttam, igencsak neki kellene kezdenem a főzésnek, mert nemsokára itthon a család. Tudtam, amit elterveztem, az már holnapra marad, de egy jó paprikás krumppli galuskával még belefér. A konyhaszekrény fogantyújára kötöttem a játékokat, amit néha lábammal meglöktem, és magára hagytam új barátomat. Annyira tetszett neki, hogy még a kötényem kötözőjét is megakarta kaparintani magának. A konyharuhát a tűzhely ajtajáról is elkobozta, és mindent, ami mozgott. A kamrába is követett, és minden „lógót” magának akart. Éles körmeit nem sajnálva kapaszkodott mindenbe.

Eltelt a nap... Családom apraja-nagyja megérkezett.

A párom úgy döntött, evés előtt lefürdik. Zokni felbátorodva ment vele. Ahogy meghallottam a vízcsobogást, bekiabáltam utána:

- A macska ott van veled, ha törölközöl, vigyázz a himbilimbire!

Nekiálltam megteríteni. A gyerekek az udvaron játszottak. Egyszer csak a fürdőszoba felől éles sikoly törte meg a csendet.

„Ezek szerint nem vigyáztok” - kuncogtam, de sajnálkozó tekintettel léptem be a fürdőbe...

Torma Zsuzsanna: Macska vagyok

Macska vagyok, befogadtál,
Ölbe vettél, simogattál,
Enni adtál, inni adtál,
Mindig gondos gazdi voltál.

Homlokomat s fülem tövét
Gyakran lágyan vakargatod,
Dorombolok, ha akarod,
Így telnek el jól a napok!

Kirándulok a mezőre,
S te már tudod jó előre,
Nagy baj is lehet belőle,
Ha látod, hogy fejem bőre

Kullancsot rejt, s a véremet
Szívja, gyöngítve testemet.
De ahogy egy gondos gazda,
A macskáját ápolgatja,

Megtalálja a vérszívót,
Macskájának ezzel tesz jót!
Igaz, hogy fáj, ha kirántod,
Ezzel a kullancsot bántod,

Én meg végre szabadulok,
Kezed fejéhez simulok,
Mert érzem, hogy jót akartál,
S megint enni, inni adtál.

Szeretjük mi egymást nagyon,
Bár tudom, hogy néha nagyon,
Amit megeszünk mi, hatan,
Velem együtt hat macska van

Birtokodon, s nem elzárva
Tartasz minket, kalitkába!
Szabadnak születünk mi is,
Ahogy a többi állat is.

Hogyha beszélni is tudnék,
Elmondanám, hogy szeretlek,
De nyávogni, s dorombolni
Tudok, hála az Istennek!

Kutasi Horváth Katalin: Cirmók önérzete

Julcsi néni kissé elmerengett törölgetés közben, mikor hirtelen meglepő kérdéssel állt elő unokája.

- Nagymami! Olyan jóban voltatok Cirmókkal! Mi történt?
- Miből gondolod, Panka, hogy történt bármi is?
- De hisz nagy ívben kikerül ez a kis jószág, mindenhonnan elsomfordál, ha megérzi, hogy nemrég arra jártál! A fotelodnak, ahol oly szívesen tartózkodott az öledben, még csak a közelébe se megy! Pedig milyen áhítattal nézett fel rá sokszor!
- A kis detektív! És még mit vettél észre?
- Most tesztelsz?
- Csak kíváncsi vagyok...
- Fenn hordja az orrát, sértődött. Ha te jobbra mész, ő balra. Máskor meg állandóan ott lábatlankodott körülötted.
- A fiatalúr ki van szolgálva előlről-hátulról... Kissé el is van kényeztetve. Nincs rossz dolga!
- Persze, de valami nem stimmel!
- Majd megbékél!
- Ugye, hogy történt valami?
- Tudod, szeret lustálkodni. Rengeteget alszik!
- De hisz macska! Mind ilyen! Ez még nem bűn!
- Igazad van, de elég fura helyeket tud választani...

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

- Áru! el, mit művelt! Látom, nem csak ő orrol, te is haragszol rá.
- Bemáskál a tyúkólba.
- Bántotta a kis japánokat?
- Ez a mafla? Dehogya!
- Hát akkor?
- Betelepszik hozzájuk, elszundikál alattuk. Azok meg nem is foglalkoznak vele. Nem félnek tőle.
- Jámbor cica. Nem tud ő ártani senkinek.
- De véded!
- Hát nem így van?
- A jó múltkor is idehozott egy kismadarat... Aztán meg...
- Nagyi...
- Jól van! Szóval a tyúkok meg le se tojták. Azaz épp ezt tették. Csúnyán összepiszkították. Borzasztóan nézett ki! Csak nem képzeled, hogy beengedtem ilyen állapotban a házba?!
- Hűha! Csak nem megmosdattad?
- Nem!
- Nagyanyó...
- Fogtam a vizes szivacsot, aztán jól megtisztogattam.
- Áh! Gondolom, menekült volna...
- A lábam közé kaptam, egyik kezemmel lefogtam, a másikkal meg nekiestem.
- Nem hiszem, hogy pont erre vágyott!
- Foglalkoztam is én azzal? Hát minek csinálta magának a bajt?
- Szerinted mikor bocsát meg?
- Nincs mit megbocsátani! Te se hagytad volna...
- Jó, jó. Szerinted mikor méltóztatik majd szóba állni veled?
- Biztos kell még egy-két hét.

Jól tippelte meg nagyanyó. Még több mint két hét kellett, hogy Cirmók kiengesztelődjön, elfelejtse ezt a kellemetlen epizódot, s elnézze Julcsi néninek, amit vele művelt. Hogy a kandúr nem könnyen felejtett, az biztos. Panka is tudta, hogy Cirmók tényleg el van kényeztetve. És valljuk be, visszaél a mama szeretetével. Hisz a legfinomabb falatokat kapta mindig is! Még most is, mikor nem voltak jóban.

- Olyan, mint Morzsa! - állapította meg Panka.
- Mert néha hegyezi a fülét?
- Nem csak azért. Barátságban él a tyúkokkal, s nem kap kedvet a hú-sukra...

No ezt már nagyanyó sem állta meg mosoly nélkül. De ez már nem csak az unokájának szólt. Imádta Cirmókot is, hiába annyira öntörvényű. Hiányoztak neki az együtt töltött órák. Bár nem akarta bevallani, de alig várta, hogy a sérelem és a vád eltűnjön kedvence szeme szegletéből.

Benedek-Nikli Hunor: Az eltévedt macska

Volt egyszer egy kiscica,
Egerészni ment az anyja.

Egyedül maradt a házban,
És ott volt egy kijárat.

Anyja után elindult,
És a kiscica elkóborolt.

De rá kellett jönnie,
Hogy nincs, ki megvédje.

Kereste az anyját, kereste,
De bármerre ment, sehol sem lelte.

Előtte állt egy keresztút,
Egy lábnyomot észlelve jobbra elindult.

De az a lábnyom nem cicéé volt,
Egy kutyaóhoz vezetett az út.

Kutya-macska barátság? Hűha!
Megrémült a kiscica.

A VERSLISTA ÁLTAL KIÍRT NYÍLT PÁLYÁZATOS ÍRÁSOKBÓL...

Hátát begörbítette,
Karmait kieresztette.

A cica sírni kezdett,
És a kutya közeledett.

A kutya megsajnálta,
És kerek szemekkel nézett a cicára.

Fehér szőrű, szürke foltos,
A bajusza nem tejfölös, ez a fontos.

A kutya vakkantotta:
„Segítek neked, cica!”

„Mondd el kutyus, jó barátom,
Anyukámat hol találom?”

De a kutya nem tudott semmit,
Arról, hogy egy cicaanya lenne itt.

Viszont azt tudta,
Hol lakik a malacka.

Továbbment a kiscica,
És belebotlott a lányomba.

Ment a lányomot követve,
És kijutott a mezőre.

Ekkor egy röffenést hallott:
„Nocsak, itt vannak a malacok!”

Megszólalt a kocamama:
„Mi van veled, kicsi cica?”

„Hiányzik az anyukám,
Megmondod, hol találnám?”

Az egyik malac annyit mondott,
„Kövesd a kicsi lábnyomot, s majd megtalálod!”

A lábnyomot sokáig követte,
Könnyeit lassan törülgette,
Míg anyját végre meglelte.

Nagyon örült neki az anyja,
Nyakába borult, és azt sírta:
„Nem hagylak el többé, anya!”

Jártó Róza: Emlékezés Cirmire

Cirmi majd' egyévesen került hozzánk. Igazi cicamentés előzte meg, a megszerzését. Úgy is mondhatnánk, hogy én és a fiam elraboltuk Cirmit a gazdájától.

A történet tizennégy éves. Szentetornyán voltunk ismerősnél. A házakhoz szép nagy kert is tartozott. Szemet gyönyörködtetően kezelték az ismerőseim a majd félholdnyi kerttet.

Volt ott minden, egy valóságos édenkert. Krumpli, sárgarépa, petrezselem, zeller, karalábé, karfiol, paprika, több fajta is, paradicsom, tök, zöldbab, szakaszosan érő borsó, kapor, uborka. Az ágyásokat virágok sora választotta el. A kerítés körül öt sor kukorica.

Ez nemcsak arra szolgált, hogy főtt kukoricát adjon az asztalra, ha arra fájt a család foga, de arra is, hogy elhatárolja a kis családi birtokot a szomszédától, aki szemmel láthatóan egy nemtörődöm ember volt.

Még ha csak az lett volna? De igencsak durva ember is, és gonosz. Több kutyát is tartott. Mind láncra verve. Ha a kutyák meghallották a gazda hangját, a farkukat maguk alá húzva próbálták minél láthatatlannabbá lenni. Ez nem mindig sikerült. Ilyenkor áthallatszott az ütlegetés

hangja, ahogy verte azokat a szegény jószágokat az az ember, aki a védelmezője, az óvója kellett volna, hogy legyen az állatoknak.

Mikor én és a kisfiam ott jártunk, a barátnőm el nem engedett volna úgy bennünket, hogy meg ne pakolja szatyrukat a bőséges terméskből. Természetesen mi is szorgalmasan segédkeztünk az aratásban. A fiam beült a zsenge borsó közepébe és csak ette, csak ette ezt a finomságot. Mi meg jókat neveltünk a gyereken. Ha már ott voltam, segítettem a paradicsom kacsozásában és kötözésében is. Így beszélgetve könnyebb volt a munka, gyorsan haladtunk. Már kezdett sötétedni, mikor a gyerek felfigyelt valami hangra.

Odament a kerítéshez, és onnan rémülten szaladt hozzánk. A sokktól szólni se tudott, csak fogta a kezem és húzott oda, ahonnan elszaladt. Minket, felnőtteket is sokkolt, amit láttunk. Alig pár méterre a kerítéstől egy fára volt felkötve egy cica. Még esélye se volt arra, hogy kiszabaduljon. Természetesen mi nem mehettünk át, mert a szomszéd ott állt, és nézte a cica vergődését. Rá se szólhattunk, hisz mi is megijedtünk ekkora gonoszság láttán.

A barátnőm intett a gyerekeknek. Félrementünk. Mi itt maradtunk, hogy szemmel tartjuk a szomszédot, remélve, hogy addig nem tesz több kárt a kis állatban, a barátnőm meg elsietett a férjéhez, hogy attól kérjen segítséget. Pár perc múlva jött vissza a barátnőm.

Egy zsákot és kerti kesztyűket is hozott magával. A kukorica takarásában álltunk, onnan lestük a kapálódzó, haldokló cicát, és tartottuk szemmel a szomszédot.

Alig negyedóra eltelté után láttuk, hogy vendéglátóm férje mosolyogva közelít a szomszédhoz. Kezet fogtak. Akkor a vendéglátóm egy üveget vett elő. Jófajta házi pálinkát vitt át annak az embernek. Míg elterelte a figyelmét, a barátnőm és a fiam átosontak a másik telekre.

Zsákot húzva a cicára, elvágta a kötelet, és amilyen gyorsan csak tudtak, visszatértek a jó oldalra. Ott már az útrakész kocsit várt ránk. A csomagtartóba tettük a zsákot és a pakkot, és már indultunk is. Meg se álltunk az állatorvosig. Az a történetet hallva és a cica állapotát látva csak csóválta a fejét.

MACSKÁKRÓL... 2.

- Én orvos vagyok, nem isten - mondta.

A gyerekemből erre kitört a zokogás. Az orvos lekezelte a sebes nyakat, injekciót is adott a cicának. De semmivel se biztatott minket. Mint mondotta, ez egy elhanyagolt macska. Ez vagy fog eztán egeret, vagy nem.

- De ha megéri a reggelt, és mindennap elhozod kezelésre, lehet még vele mit kezdeni - szólt a fiamhoz.

Még elmondta az orvos, hogy az ilyen vad cicákból a legkritkább esetben lesz szobacica.

Mit mondjak. Több mint három hétig hordtuk kezelésre, kontrollra a beteget. A gyerek mindennap megtörölgette a cicát langyos, kamillateás vízbe mártott puha ruhával. Egy hét múlva már evett egy keveset a cica, és ivott is. A második hét végére a gyerek lábához húzódott, ha az leült a kisszékebe.

A harmadik hét végén aztán egy reggel arra ébredtem, hogy nincs a cica a dobozban, ahol a helyét kijelöltem. Eltűnt.

Mindhova benéztem, de nem találtam. Végül is elszántam magam arra, hogy szólok a fiamnak. Még a szöveget is megfogalmaztam, hogy hogyan is fogom megvigasztalni. Óvatosan benyitottam a kisszobába. A fiam ott feküdt az ágyában mozdulatlanul. A meghatottságtól ragyogó arccal nézett rám. Kezét a szájára téve jelzett, hogy csak csendbe'...

A cica meg ott aludt a fejénél, egyik mancsát a nyakára téve ölelte át a gyereket.

Olyat tettem, amit azóta se. Betelefonáltam a munkahelyemre - egy nap szabadságot kértem -, és az iskolába is, hogy családi ok miatt aznap nem megy iskolába a gyerek.

Az évek során családtag lett Cirmi. Az egerek messze ívben kerülték kis házunkat. Rengeteg örömet, szépségét hozott az életünkbe ez a kis jószág. A gyereket szinte az utca sarkán várta, mikor ér haza. Ha be ment a házba a gyerek, és leült, abban a pillanatban az ölébe telepedett. Még a fiús, már-már durva játékokat is együtt követték el. Madzagra újságalacsint kötve futtatta a gyerek a cicát, hatalmasat kacagva. Jól megértették egymást.

Azóta tizennégy év telt el. Cirmi megbetegedett. Hiába vittük az orvoshoz, már nem lehetett segíteni rajta. Meghalt. Az almafa alá tettük.

Az az egy biztos, hogy Cirmivel teljes volt az életünk. Reményeink szerint az ő kis életét is sikerült boldoggá tennünk.

Pár héttel Cirmi temetése után csöngettek. Az orvos állt az ajtóban, egy cipős dobozt tartott a kezében. Elmondta, hogy gyerekek behoztak hozzá egy kiscicát. A cica olyan kicsi volt, hogy épp csak elfért a fiam markában.

- Na, mi van, Cirmi, kérsz tejet? - kérdezte, és már vackolta is a régi cicasarokba.

Kutasi Horváth Katalin: A máj

A lakótelepen, a forgalmas út mellett álló, belga vasbetonból épült tízemeletes panelházak egyikénél, a középső bejáratnál egyszer csak felfigyeltem egy házi macskára. Általában a pinceablakban tanyázott a fehér-vörös foltokkal tarkított cica. Míg jó idő volt, oda volt készítve neki a párkányra egy szőnyeg, s egy tálka. Szoktam látni az asszonykát, aki nagyjából mindig ugyanabban az időben jelent meg az ellátmánnyal. Télen a virágok helyén, egy védettebb sarokban húzódott meg a kis jószág, s még házacskája is volt egy dobozból eszkábálva. Ilyenkor csak a két szeme világított rám az apró nyíláson át. Ha igazán hideg volt, szinte láttam a szemrehányást a tekintetében. Mintha tudta volna, hogy nemsoká belépek a következő - fűtött - lépcsőházba, s miután felérek otthonomba, befészkelem magam egy kellemes zugba. Miközben ő kint vacog a zord világban...

Nem tudom, honnan, és hogy pontosan mikor keveredett mifelénk, de hogy nagyon hamar otthon érezte magát, az biztos. Járt-kelt, néha a parkoló autók alól bukkant fel, máskor a bokrok közül került váratlanul elélem. Úgy meg tudott nézni ilyenkor, mintha tilosban járnék, s én lennék a megtűrt személy, az idegen behatoló, a befogadott. Kicsit bizalmatlan

MACSKÁKRÓL... 2.

volt, de azért lehetett vele tárgyalni. Néha - módjával ugyan - még oda is jött az emberhez, s hagyta magát megsimogatni. A gazdája, vagy inkább befogadó gondviselője is hasonló viselkedést tanúsított. Gyanakodva nézett, ritkán láttam bárkivel is beszélni, beszélgetni meg soha... Egyszer csak váratlanul mérges szóváltásra lettem figyelmes.

- Megy onnan, de azonnal! Mit művel?

- Csak hoztam a cicának egy kis finom májat!

- Miiit? Elment az esze?

- Mit van úgy oda? Biztos, hogy szereti!

- Meg akarja mérgezni?

- Ne beszéljen már! Friss!

- Az én Tónikám csak a legfinomabb macskaeledelt kaphatja!

- A maga Tónikája? De hiszen ez egy kóbor dög! Ki hallott már ilyen marhaságot?!

- Takarodik azonnal onnan, ha így beszél róla! Még hogy kóbor! Mióta itt lakik! Ide jár haza. Ez az otthona! Pont maga nem érti? Ha nincs a Pista, még most is ott szerencsétlenkedik valahol az utcán, étlen-szomjan!

- Rusnya, féltékeny disznó! Mármint maga! Még azt a kis szeretetet, pár simítást is sajnálja tőlem? Kit kérdezett meg a lakók közül, hogy mit szól a híres állattartásához?!

A heves vitába most már beavatkozott egy második emeleti lakó is, ki paprikavörös fejjel jelent meg az ablakban.

- Asszonyok, menjen mindenki a dolgára! Hát már a saját lakásában se lehet nyugta az embernek? Hívjanak össze lakógyűlést, vagy gyűjtsenek aláírásokat, csak fejezzék már beee!

Míg a két asszony dölyfösen fújtatva megállta, hogy nem szólt semmit, s az egyik fejét csóválva befele indult, a másik meg a ház körüli sétányára, Tóni értetlenül állt, pontosabban feküdt az eset előtt a pinceablakban, és felettébb csalódott, mert megérezte a máj illatát, s már a nyelvéen érezte az ízét is, de hoppon maradt.

- Máááú! Máááj!

Ez hevenyészett fordításban annyit tesz: - Lesz? Hol a máj?

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
